



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobci: a) B. N., narozená dne X
b) N. M., narozený dne X
c) nezletilá M. N., narozená dne X
všichni státní příslušnost Pákistánská islámská republika
zastoupení advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-78292-4/SO-2024, rozhodnutí ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-78286-4/SO-2024, a rozhodnutí ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-78270-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-78292-4/SO-2024, rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-78286-4/SO-2024 a rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-78270-4/SO-2024 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 81 422,58 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-78292-4/SO-2024, rozhodnutí ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-78286-4/SO-2024, a rozhodnutí ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-78270-4/SO-2024 (dále jen napadená rozhodnutí). Napadenými rozhodnutími žalovaná rozhodla o odvoláních žalobců podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-9238-6/TP-2024, ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-9225-5/TP-2024, a ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-9254-5/TP-2024 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), kterými OAMP podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavil řízení o žádostech žalobců o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalobci jsou přesvědčeni, že správní orgán I. stupně pochybil, když přistoupil k zastavení řízení, aniž by se případem meritorně zabýval, čímž způsobil zásadní zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobců. Usnesení správního orgánu I. stupně tak bylo vydáno v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a vzhledem k přítomnosti nezletilého dítěte také s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Vzhledem k tomu, že žalovaná aprobovala toto nezákonné usnesení, zatížila touto vadou rovněž své rozhodnutí.
3. Žalobci se domnívají, že správní orgány postupovaly nesprávně, formalisticky a zcela ignorovaly významné individuální okolnosti, které jsou v případě žalobců přítomny. Přestože § 174a zákona o pobytu cizinců, který upravuje posuzování přiměřenosti v cizineckých řízeních, hovoří o tom, že přiměřenost se posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, je třeba brát v potaz rovněž mezinárodní závazky ČR a povinnosti, které z nich správními orgány plynou. Ustanovení Úmluvy jsou přímo použitelná a správní orgán je povinen rozhodovat v souladu s nimi. Přestože tedy správnímu orgánu povinnost posuzovat přiměřenost v tomto případě neukládá přímo zákon o pobytu cizinců, správní orgán má povinnost postupovat s ohledem na čl. 8 Úmluvy. Žalobci se domnívají, že správní orgány tuto povinnost porušily, když předmětné řízení zastavily, a odepřely tak žalobcům projednání skutkových okolností jejich případu v meritu věci.
4. Projednání v meritu věci je v tomto případě zcela klíčové, neboť v případě žalobců jsou nepochybně dány důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a oprávnění k trvalému pobytu by jim tak mělo být uděleno. Bylo by tak přinejmenším nespravedlivé, kdyby žalobcům nebylo umožněno posouzení těchto důvodů v rámci řádného řízení o žádosti. Žalobci tyto důvody spatřují především v tom, že vzhledem ke skutečnostem popsaným v řízení o udělení mezinárodní ochrany a k důvodné obavě z pronásledování pro ně v současné době není možné navrátit se do země původu, aniž by se vystavili nebezpečí vážné újmy na zdraví či životě. K tomu se přidávají rovněž skutečnosti

navázané na délku doby strávené v ČR. Žalobci na území pobývají již 6 let. Za tuto dobu si zde vytvořili významné vazby, a to jak sociální a kulturní, tak ekonomické.

5. Žalobkyně c) navštěvuje Základní školu K. Její sestra na území studuje tříletý učební obor Aranžér na Střední škole X. Žalobkyně a), žalobce b) a jejich starší syn, A. A. (X), byli na území zaměstnáni. Žalobci mají za to, že tyto skutečnosti svědčí o vysoké míře integrace celé rodiny do české společnosti. Žalobci podpořili toto tvrzení přiložením slovních hodnocení dcer v rámci vysvědčení, ze kterých vyplývá, že obě dívky již v současné době mluví i rozumí velmi dobře česky. Žalobci dále přiložili osvědčení obou synů o absolvování kurzů českého jazyka, které svědčí o tomtéž. Žalobci si na území ČR vytvořili stabilní zázemí. Naproti tomu v zemi původu již takovým zázemím nedisponují, žalobci od roku 2003 na jejím území nepobývají a žalobkyně c) a děti žalobců a) a b) zde nikdy dlouhodobě nežily. Domovem a současně centrem soukromého a rodinného života žalobců je ČR.
6. Žalobci poukázali na bezvýchodnost své situace, kdy je vzhledem k objektivní nemožnosti vycestování rodiny do Pákistánu podání této žádosti jediný způsob, jak svůj pobyt na území ČR stabilizovat. Domnívají se, že správní orgán I. stupně měl k těmto důvodům přihlédnout a umožnit meritorní projednání žádosti. Jelikož toto neučinil, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Rovněž lze hovořit o porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jelikož návrat do země původu zcela jistě není v nejlepším zájmu nezletilé žalobkyně c).
7. Žalobci se neztotožňují se závěrem žalované, že by v průběhu řízení neuváděli důvody hodné zvláštního zřetele a dopady prvostupňových rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobci tvrdí výše uvedené skutečnosti již od počátku řízení a mají za to, že tyto lze pod pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“ podřadit. Právě z toho důvodu považují za klíčové posouzení jejich případu po věcné stránce.
8. Žalobci uvedli, že samotná žalovaná odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44, ve kterém soud konstatoval, že přestože v některých případech zákon výslovně neukládá povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je správní orgán s ohledem na čl. 8 Úmluvy v určitých případech povinen přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. Správní orgán je povinen zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i když to zákon výslovně neukládá, pokud účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tvrzené skutečnosti je účastník řízení také povinen náležitě doložit. Žalobci jsou přesvědčeni, že v jejich případě je přesně tato situace naplněna, když v řízení konkrétní skutečnosti (které bez pochyby vybočují z běžného rámce a standardní situace) uváděli a rovněž je náležitě doložili. Žalovaná uzavřela, že s ohledem na čl. 8 Úmluvy, popř. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neshledala nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobců, avšak detailní odůvodnění, proč usnesení nepřiměřeným neshledala, napadené rozhodnutí již neobsahuje.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a na spisový materiál. Uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci oproti odvolání ve věci. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by v průběhu řízení postupovala nesprávně či ignorovala

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

významné okolnosti případu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51. Žalovaná v souvislosti s § 174a zákona o pobytu cizinců dostatečným způsobem odůvodnila, z jakého důvodu prvostupňová rozhodnutí neshledala nepřiměřenými, použila přílehlavé citace z judikátů, přičemž napadené rozhodnutí je rovněž v souladu s čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, což je také dostatečně odůvodněno.

10. Jelikož bylo ve věci vydáno procesní rozhodnutí, nebyla žalovaná povinna zkoumat podanou žádost po věcné stránce, dopady vydaného usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobců podle § 174a zákona o pobytu cizinců či důvody hodné zvláštního zřetele. V průběhu správního řízení žalobci ani žádné takové skutečnosti neuváděli a tyto nebyly zjištěny ani doloženy.
11. Žalovaná konstatuje, že žalobci podali žádost podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, přičemž v době jejího podání na území pobývali na základě výjezdního příkazu, což brání věcnému projednání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a řízení o takové žádosti je nutno zastavit. Důvodné obavy žalobců z pronásledování nebyly v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany zjištěny. Podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany tak byla v souladu se zákonem zamítnuta. Žalobci však mají možnost upravit si svůj pobyt na území způsobem popsáním v napadeném rozhodnutí.

IV. Obsah správních spisů

12. Ze správních spisů vyplývá, že žalobci požádali dne 2. 4. 2024 o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.
13. Správní orgán I. stupně usneseními ze dne 12. 4. 2024 zastavil podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců řízení o těchto žádostech, neboť žádosti byly podány na území, ač k tomu žalobci nebyli oprávněni. Dle prvostupňových rozhodnutí žalobci na území pobývali na základě výjezdního příkazu s platností od 13. 3. 2024 do 11. 4. 2024. Dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výjezdním příkazem cizinec prokazuje oprávnění setrvat na území pouze pro účely vycestování a v době jeho platnosti není cizinec při setrvání na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e zákona o pobytu cizinců. Žádost ze dne 2. 4. 2024 byla podána v době platnosti výjezdního příkazu, čímž byl jednoznačně naplněn důvod pro zastavení řízení, neboť žalobci nebyli oprávněni tuto žádost na území ČR podat. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobci nesplnili ani žádnou z vymezených podmínek pro podání předmětné žádosti. Cizinec může ve smyslu § 17 zákona o pobytu cizinců pobývat na území přechodně a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, nebo c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu. Žalobci jsou neúspěšní žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, kdy toto řízení bylo skončeno ke dni 7. 3. 2024. Žalobci tak ke dni podání žádosti pobývali na území na základě výjezdního příkazu, který však podle § 17 zákona o pobytu cizinců není formou přechodného pobytu. Dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením řízení zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. V řízení tedy bylo zjištěno, že žalobci nejsou ve smyslu § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněni podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

uvedeného v § 66 odst. 1 písm. b) téhož zákona ministerstvu. Rovněž žalobci nebyli v souladu s § 69 odst. 3 zákona o pobytu cizinců oprávněni podat ministerstvu na území ČR žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Jelikož o žádostech nebylo rozhodováno meritorně, správní orgán I. stupně neposuzoval přiměřenost dopadů vydaného usnesení do soukromého a rodinného života žalobců, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Azs 266/2018-27, dle něhož dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to nelze spatřovat rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy. Správní orgán I. stupně tak shledal, že nebyl povinen posuzovat přiměřenost zásahu usnesení do rodinného a soukromého života žalobců.

14. Žalobci podali proti prvostupňovým rozhodnutím odvolání. Uvedli, že byli nuceni hledat útočiště na území Evropské unie. Správní orgán I. stupně pochybil, když zastavil řízení o žádostech žalobců bez toho, aby se těmito žádostmi meritorně zabýval. Žalobci upozornili na délku jejich dosavadního pobytu v ČR, míru integrace a faktickou nemožnost návratu do země původu. Zastavení řízení představuje zcela zásadní zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobců, rozhodnutí je tak v rozporu s čl. 8 Úmluvy a také s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
15. Žalovaná napadenými rozhodnutími zamítla odvolání žalobců a potvrdila usnesení správního orgánu I. stupně. V rozhodnutí o odvolání žalobců a) a b) žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně při své činnosti postupoval v souladu se správním řádem, zákonem o pobytu cizinců, se zásadami správního řízení a mezinárodními závazky ČR, nikoli formalisticky či nesprávně, zabýval se žádostí individuálním způsobem, řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přihlédl ke všem okolnostem případu, opatřil si veškeré potřebné podklady pro vydání prvostupňových rozhodnutí. Rozhodnutí obsahují přezkoumatelné úvahy správního orgánu. Žalovaná se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila, žádosti byly podány na území, ač k tomu žalobci nebyli oprávněni.
16. Žalobci v době podání žádosti pobývali na území pouze na základě výjezdního příkazu, jenž však podle § 17 zákona o pobytu cizinců není formou přechodného pobytu. K obavám žalobců z pronásledování v zemi původu žalovaná uvedla, že žalobcům nebyla mezinárodní ochrana udělena, přičemž správnost tohoto rozhodnutí potvrdil i Nejvyšší správní soud. Skutečnost, že zde rodina hodlá zůstat, ČR si oblíbila, v zemi původu nemají zázemí, děti studují, dospělí jsou zaměstnáni, všichni jsou integrováni a začleněni do společnosti a mají zde zázemí, nemá vliv na správnost a zákonnost prvostupňových rozhodnutí. V případě neúspěšného azylového řízení museli být srozuměni s tím, že budou nuceni území ČR opustit.
17. Žalobkyně a) nedoložila žádné hodnověrné důkazy, že by byla na území integrována, ovládá český jazyk a docházela do zaměstnání nebo že by měla v ČR nějaké kulturní, sociální či ekonomické vazby. S ohledem na skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal procesní rozhodnutí, nebyl povinen zkoumat podanou žádost po věcné stránce, zkoumat důvody hodné zvláštního zřetele a dopady vydaných usnesení do soukromého či rodinného života žalobců podle § 174a zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení žalobci žádné takové skutečnosti neuváděli a tyto nebyly ani zjištěny. Žalovaná poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2020, č. j. 9 A 176/2017-43, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44. Žalovaná uvedla, že s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

čl. 8 Úmluvy, popř. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neshledala nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobců. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 8 Azs 163/2018-50, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2018, č. j. 30 A 22/2017-62. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. Žalovaná rovněž upozornila, že zákon o pobytu cizinců podle § 169d odst. 3 umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustil. V případě existence důvodů na vůli nezávislých bránících žalobcům ve vycestování z území, mají žalobci možnost podat žádost o vízum strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobci neprokázali důvody, které by vyžadovaly řešit jejich pobytovou situaci udělením trvalého pobytu, a rovněž neprokázali nemožnost upravit si byt na území jiným způsobem.

18. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání žalobkyně c) dále uvedla, že žalobkyně c) nijak nevysvětlila, v čem spatřuje, že by její pobyt byl v zájmu ČR. K námitce formalismu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51, a dodala, že splnění zákonných podmínek pro podání žádosti na území nelze považovat za „formalismus“. K námitce neposouzení přiměřenosti dopadu usnesení do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců v § 169r odst. 1 písm. c) neukládá správnímu orgánu hodnotit přiměřenost tohoto zásahu do soukromého a rodinného života. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, který se rovněž týkal zastavení řízení z důvodu, že žádost byla podána na území v době, kdy k tomu cizinec nebyl oprávněn. Uvedla, že k tomu, aby se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy, musí účastník řízení uvádět konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace, a toto tvrzení je povinen náležitě doložit (k tomu také viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018-44). Vzhledem ke skutečnosti, že ze správního spisu nevyplývaly žádné okolnosti vybočující z běžného rámce, správní orgán I. stupně nepochybil, když se v usnesení nezabýval přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně c). Žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dle něhož by zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil, v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Výjimkou by mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. V případě žalobkyně c) taková situace nenastala, neboť jí zákaz pobytu na území nebyl udělen. Totéž lze vztáhnout i na Úmluvu o právech dítěte. Samotná délka pobytu na území dle názoru žalované není důvodem, který by bránil vycestování žalobkyně c). Žalovaná rovněž upozornila, že zákon o pobytu cizinců podle § 169d odst. 3 umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustil. V případě existence objektivních důvodů na vůli nezávislých bránících žalobkyni c) ve vycestování z území, má možnost podat žádost o vízum strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na závěr žalovaná odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/04, dle něhož neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, přičemž si každá stát může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Podle § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, a) pobývá na území v rámci přechodného pobytu a je manželem nebo nezletilým dítětem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním právním předpise, b) pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, nebo c) pobývá na území na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud jeho spolupráce s orgánem činným v trestním řízení přispěla k prokázání trestného činu obchodování s lidmi nebo prokázání organizování nebo umožnění nedovoleného překročení státní hranice.“*
21. Podle § 69 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) podává cizinec ministerstvu, pokud pobývá na území v rámci přechodného pobytu.“*
22. Podle § 17 zákona o pobytu cizinců: *„Cizinec může pobývat na území přechodně a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, nebo c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu.“* Podrobnosti, kdy může cizinec na území pobývat přechodně bez víza, stanoví § 18 zákona o pobytu cizinců.
23. Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Výjezdním příkazem cizinec prokazuje oprávnění setrvat na území pouze pro účely vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec při setrvání na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.“*
24. Městský soud po vrácení věci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2025, č. j. 2 Azs 264/2024-80, byl vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, odkazujícím na závěry rozsudku rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65.
25. Rozšířený senát dospěl ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023 k závěru, že *„správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu, či ji cizinec tvrdí“. Zároveň z tohoto rozsudku vyplývá, že dospěje-li správní orgán k závěru, že by v důsledku zastavení řízení došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze bez dalšího udělit titul, o který žádá, aniž by bylo zkoumáno, zda cizinec splňuje jeho účel. Nejvyšší správní soud dále uvádí: „Správní orgán je primárně povinen věcně posoudit, zda dotýčný cizinec s ohledem na skutečnosti tvrzené v žádosti naplňuje účel pobytového titulu. I v této situaci je třeba zohlednit případnou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života a poměřit ji s mírou, v jaké cizinec nesplnil svou povinnost doložit veškeré potřebné podklady či nenaplnil veškeré hmotněprávní podmínky pro požadované pobytové oprávnění [...]. Zároveň*

platí, že čím větší je zásah do zaručených práv, tím spíše není nutno trvat na doložení veškerých podkladů či striktním naplnění všech hmotněprávních podmínek, a naopak. Pokud na základě takového individuálního posouzení dospěje správní (odvolací) orgán k závěru, že je naplněn účel pobytového titulu a s ohledem na intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince by bylo i přes chybějící splnění formálních či hmotněprávních podmínek nepřiměřené žádosti nevyhovět, žádosti cizince vyhoví [...]. V případě, že dospěje k závěru opačnému, správní orgán prvního stupně řízení zastaví či odvolací orgán odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítne. Bude-li mít cizinec stále zájem o setrvání na území ČR a úpravu svého pobytového režimu, je třeba, aby v tomto směru podnikl náležité kroky a v době platnosti výjezdního příkazu požádal o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2021, čj. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb., NSS, bod 16).“

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 264/2024-80 s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu uložil městskému soudu, aby posoudil, zda se žalovaná v napadených rozhodnutích zabývala tím, zda jsou její rozhodnutí přiměřená vzhledem k právu žalobců na soukromý a rodinný život. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s hodnocením městského soudu, že správní orgány nemusely zkoumat dopad zastavení řízení o žádostech žalobců o povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života jich samotných ani jejich rodinných příslušníků, k jejichž podání dle zákona o pobytu cizinců nebyli oprávněni, když byli oprávněni k podání žádosti o nižší oprávnění k pobytu, které by zaručilo posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícím v jejich vycestování.
27. S ohledem na závěry v rozsudcích č. j. 2 Azs 264/2024-80 a č. j. 8 Azs 99/2023-65 mají správní orgány i v případě zastavení řízení o žádosti z důvodu, že cizinec není oprávněn tuto žádost na území podat, povinnost zkoumat dopady procesního rozhodnutí do soukromého a rodinného života i bez konkrétních tvrzení cizince, je-li eventualita zásahu patrná přímo z okolností věci či ze spisu. Nejvyšší správní soud ve vztahu k případu žalobců uvedl, že v jejich případě byla tvrzení o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života uplatněna v doplnění odvolání proti usnesení o zastavení řízení, přičemž zároveň správní orgán I. stupně věděl, že stěžovatelé pobývají na území již od roku 2018, kdy podali žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a že jejich rodinu tvoří rodiče, dvě zletilé děti a jedno nezletilé dítě. Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že možnost zásahu do rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte v případě žalobců zcela jistě existovala. Nejvyšší správní soud uvedl, že za určitých okolností může být žalobcům i přes nesplnění formálních podmínek povolení k trvalému pobytu uděleno, pokud bude prokázáno, 1) že je u nich naplněn účel trvalého pobytu a 2) že by zastavení řízení znamenalo nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud zároveň dovodil z rozsudku rozšířeného senátu, že úvahy o řešení situace žalobců žádostí o vízum strpění pobytu na území jsou namístě až tehdy, kdy by zastavení řízení o žádosti o pobytové oprávnění bylo shledáno jako přiměřené, popř. kdy by nebyl naplněn účel požadovaného pobytového oprávnění. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud sice ve svém rozsudku konstatoval, že žalovaná se souladem zastavení řízení s čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ve svých rozhodnutích zabývala, z rozsudku však nebylo patrné, zda byly úvahy dostatečné a věcně správné.
28. Dne 15. 1. 2026 soud provedl jednání ve věci. Žalovaná se z jednání omluvila a ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu se nevyjádřila. Během tohoto jednání právní zástupce žalobců zopakoval, že se domnívá, že má za to, že rozhodnutí správních orgánů nemohou obstát. Odvolací orgán se k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyjádřil,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyjádřil se však nepřezkoumatelně, nebo přinejmenším nedostatečně. Žalobci považují napadená rozhodnutí za vnitřně rozporná, když žalovaná na jedné straně považuje námitky žadatelů k správnosti závěrů řízení ve věci mezinárodní ochrany za nerelevantní, ale zároveň odkazuje na závěry z rozhodnutí o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Nelze zároveň tvrdit, že se jedná o na sobě nezávislá řízení a zároveň vycházet ze závěrů v řízení o mezinárodní ochraně. Odůvodnění napadených rozhodnutí o žádostech žalobkyně a) a žalobce b) je ryze formalistické. Žalobci nemají možnost požádat o jiné povolení k pobytu. Mají možnost podat žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, ale Nejvyšší správní soud explicitně konstatoval, že tato možnost přichází v úvahu až v okamžiku, kdy by bylo rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu vyhodnoceno jako přiměřené. Žalobci podali již čtyři žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území a nebyli úspěšní ani s jednou z nich. S ohledem na vyluku soudního přezkumu v těchto případech není vízum za účelem strpění pobytu udělováno ani ve zcela zřejmých případech, kdy žadatel z území ČR vycestovat nemůže. Žalobci měli určité očekávání, že když žádali o mezinárodní ochranu, platná právní úprava v § 67 zákona o pobytu cizinců umožňovala získání povolení k trvalému pobytu. Toto ustanovení bylo zrušeno bez náhrady. Žalobci mohli očekávat, že pokud splní podmínky, budou si moci na území upravit pobyt na základě povolení k trvalému pobytu i v případě neúspěšnosti své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S touto možností počítali ve svých plánech. Nemůže jim být dáváno k tíži, že ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců bylo zrušeno. Tato skutečnost má být zohledněna při přezkumu přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán o tom věděl a měl tyto skutečnosti brát v potaz. V komunitě žalobců získaly po neúspěšném řízení ve věci mezinárodní ochrany podle § 67 citovaného zákona trvalý pobyt čtyři nebo pět rodin. Nepostačuje tvrdit, že samotná délka pobytu je nedostačující pro získání povolení k trvalému pobytu. V případě žalobkyně c) se žalovaná vyjádřila o něco rozsáhleji, kdy posuzovala i nejlepší zájem dítěte. I tento přezkum je však nepřezkoumatelný a paušální, bez jakékoliv individualizace. Žalovaná nezohlednila, že žalobkyně c) na území ČR pobývá třetinu života a nemá se kam vrátit, neboť v Pákistánu nikdy nebyla. Právní zástupce netvrdí, že správní orgán musí udělit povolení k trvalému pobytu. Správní orgány by měly vydat řádné a přezkoumatelné rozhodnutí, které ob stojí při následném soudním přezkumu, doposud tak neučinily. Rozhodnutí jsou formalistická, čemuž právní zástupce žalobců rozumí, neboť judikatura v této otázce nebyla vyjasněná. Pokud se však vyjasnila ve prospěch žalobců, nemohou tato rozhodnutí obstát. Není na soudu, aby doplňoval dokazování, ale na správním orgánu, aby se k otázce přiměřenosti zásahu přezkoumatelně vyjádřil. Žalobci zároveň doplnili šest rozhodnutí žalované o nevyhovění žádostech žalobců o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců (ze dne 10. 5. 2024, ze dne 10. 5. 2024, ze dne 22. 5. 2025, ze dne 22. 5. 2025, ze dne 21. 8. 2025, ze dne 21. 8. 2025).

29. Soud vyhodnotil námitku žalobců, že měli během řízení o udělení mezinárodní ochrany za to, že si na území mohou v případě neúspěšnosti jejich žádosti požádat o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, jako rozvinutí námitky týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobců a nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu dítěte. Žalobcům nic nebránilo na tuto skutečnost poukázat již při podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, nejpozději při podání odvolání ve věci. S ohledem na judikaturou stanovenou povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života měl již správní orgán I. stupně zohlednit, v jakém postavení

zde žalobci pobývali. Žalobci by pak měli případný nesouhlas s tímto hodnocením uvést v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neposuzoval, mohli žalobci nesouhlas s hodnocením přiměřenosti specifikovat až v řízení o žalobě. Soud tedy k tomuto tvrzení přihlédl, přestože žalobci na svá očekávání během řízení ve věci mezinárodní ochrany nepoukázali již před správními orgány.

30. Městský soud se tedy v souladu s rozsudkem č. j. 2 Azs 264/2024-80 v dalším řízení zabýval otázkou, zda se správní orgány zabývaly posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života a zda bylo toto posouzení dostatečné a věcně správné.
31. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na „*respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*“. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
32. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) přitom ve své judikatuře rozlišuje mezi situací tzv. „usazených migrantů“, kterým již bylo formálně přiznáno právo pobytu v hostitelské zemi a situací těch, kteří na území pobývají bez uděleného práva pobytu. V případě, že se jedná o „usazené migranty“, kteří legálně strávili celé nebo většinu svého dětství a mládí v hostitelské zemi, ESLP shledal, že odůvodnění ukončení práva pobytu vyžaduje velmi závažné důvody, aby bylo odůvodněno podle čl. 8 Úmluvy. Odebrání jejich povolení k pobytu a jejich povinnost vycestovat považuje ESLP za zásah do jejich práva na soukromý a/nebo rodinný život (Pormes proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 28. 7. 2020, č. 25402/14, bod 52).
33. ESLP dále v bodě 53 rozsudku Pormes uvádí: „*Jelikož faktická a právní situace usazeného migranta a cizince žádajícího o přijetí do hostitelské země – i po mnoha letech skutečného pobytu – není stejná, kritéria vyvinutá v judikatuře Soudu pro posouzení, zda je odebrání povolení k pobytu usazenému migrantovi v souladu s článkem 8 (viz v souvislosti s touto judikaturou Ůner, citovaný výše, §§57-60, a Maslov, citovaný výše §§ 68-76) nelze automaticky přenést na situaci cizince, kterému nebylo formálně uděleno právo pobytu (viz Jeunesse, citovaný výše, §§ 104-05). V druhé situaci je třeba určit, zda článek 8 Úmluvy ukládá žalovanému státu pozitivní povinnost umožnit žadateli výkon soukromého a/nebo rodinného života na jeho území (tamtéž, § 105).*“ ESLP tak v bodě 54 rozsudku zopakoval, že „*v kontextu pozitivních i negativních povinností musí stát najít spravedlivou rovnováhu mezi protichůdnými zájmy jednotlivce a společenství jako celku. V obou kontextech však stát disponuje určitou mírou uvážení*“. V bodě 54 rozsudku ESLP uvádí, že pokud jde o cizince žádající o přijetí do hostitelské země, článek 8 „*neukládá státu obecnou povinnost respektovat volbu země pobytu přistěhovalců a povolit sloučení rodiny na jeho území. Rozhodl, že v případech, které se týkají rodinného života i imigrace, se rozsah povinností státu přijmout na své území příbuzné osob tam pobývajících bude lišit v závislosti na konkrétních okolnostech dotčených osob a na obecném zájmu (viz mimo jiné Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království, rozsudek ze dne 28. května 1985, série A č. 94, §§ 67 a 68; Gül proti Švýcarsku, rozsudek ze dne 19. února 1996, Reports 1996-I, § 38; a Ahmut proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 28. listopadu 1996, Reports 1996-VI, § 63).*“
34. Dle ESLP je dalším důležitým hlediskem také to, zda byl rodinný život vytvořen v době, kdy si zúčastněné osoby byly vědomy, že imigrační status jednoho z nich je takový, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pokračování tohoto rodinného života v hostitelském státě bude od počátku nejisté. Soud rozhodl, že v takovém případě bude pravděpodobně pouze za zvlášť výjimečných okolností představovat vyhoštění rodinného příslušníka, který není státním příslušníkem, porušení článku 8 (viz Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, č. 50435/99, bod 39; Nunez proti Norsku, ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09, bod 36; a Jeunesse proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 3. října 2014, č. 12738/10, bod 108). Je tedy třeba rozlišovat mezi osobami, které žádají o vstup do země za účelem nového založení rodinného života, osobami, které měly zavedený rodinný život předtím, než jeden z manželů získal povolení k pobytu v jiné zemi, a osobami, které žádají o pobyt v zemi, kde již po přiměřenou dobu vedou úzký rodinný život a mají jiné vazby (viz Priya proti Dánsku, č. 13594/03, 6. 7. 2006).

35. Soud doplňuje, že v těchto případech se jednalo o situace, kdy jeden z členů rodiny již oprávněně na základě formálně uděleného povolení k pobytu pobýval na území smluvního státu. ESLP však v bodě 58 rozsudku Pormes shledal, že podobné úvahy platí i v případě cizince, který během období nelegálního pobytu navázal na území státu sociální vazby, které lze považovat za součást soukromého života. Rozsah pozitivních povinností státu přijmout takového cizince bude záviset na konkrétních okolnostech dané osoby a na obecném zájmu. ESLP dále uvádí: *„Stejně tak, pokud cizinec naváže soukromý život v určitém státě v době, kdy si je vědom, že jeho imigrační status je takový, že pokračování tohoto soukromého života v dané zemi by bylo od počátku nejisté, odmítnutí jeho přijetí by představovalo porušení článku 8 pouze za výjimečných okolností.“*
36. Článek 8 chrání právo navazovat a rozvíjet vztahy s jinými lidmi a vnějším světem a může někdy zahrnovat i aspekty sociální identity jednotlivce (Maslov proti Rakousku, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 6. 2008, č. 1638/03, bod 63). Dle uvedeného rozsudku představuje souhrn sociálních vazeb mezi usazenými migranty a komunitou, ve které žijí, aspekt „*soukromého života*“ ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
37. Městský soud má za to, že dle stavu ke dni vydání napadených rozhodnutí v případě žalobců lze hovořit především o zásahu do jejich soukromého života, tedy do vazeb žalobců s komunitou, ve které žijí, nikoli do jejich rodinného života, neboť z napadených rozhodnutí vyplývá, že v situaci ke dni jejich vydání nic nesvědčilo tomu, že by někteří z členů rodiny žalobců disponovali oprávněním k pobytu na území ČR, a tudíž by neudělením povolení k pobytu ostatním členům rodiny byla možnost rozdělení rodiny, a tedy zásah do rodinného života žalobců.
38. Žalobci uváděli, že jim v rozvíjení rodinného života v zemi původu brání pronásledování. K posouzení obav cizinců z pronásledování a vážné újmy však slouží především řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany podali a jejich obavy z pronásledování a případné vážné újmy byly podrobně posouzeny. Poslední rozhodnutí ve věci vydal Nejvyšší správní soud, který svým usnesením ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 302/2023-57, odmítl kasační stížnost žalobců, neboť potvrdil závěry správního orgánu a městského soudu o nevěrohodnosti tvrzení žalobců z důvodu nesrovnalostí jádra jejich azylového příběhu. Žalobci přitom ve svých žádostech ani žalobě netvrdí, že by došlo k jakékoliv změně v jejich situaci oproti situaci posouzené v řízení o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Soud tak ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází z příslušných rozhodnutí soudů v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, které neshledaly, že by žalobci měli odůvodněný strach z pronásledování, případně že by jim v zemi původu hrozila vážná újma. Žalobci neuvedli jiné důvody, které by jim bránily ve vedení rodinného života v zemi původu. Soud tak neshledal skutečnosti, které by žalobcům bránily v rozvíjení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rodinného života v zemi původu, a tudíž má za to, že bylo v jejich případě namíste posoudit hlavně přiměřenost zásahu napadených rozhodnutí do jejich soukromého života.

39. Soud má tedy za to, že situace žalobců, kteří na území ČR pobývali pouze na základě podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jim formálně povolení k pobytu uděleno nebylo, není situací „usazených migrantů“ ve smyslu judikatury ESLP. Posuzoval, zda se tedy jedná o situaci cizinců, jimž nebylo formálně uděleno právo pobytu, a tudíž jim v době rozvíjení soukromého života na území ČR muselo být známo, že je jejich další pobyt na území a pokračování tohoto soukromého života nejisté. V této souvislosti v rozsudku Pormes ESLP poukazuje na případ Jeunesse. V případě Jeunesse stěžovatelka opakovaně žádala nizozemské státní orgány o prominutí podmínky mít provizorní vízum, o které musela žádat na zastupitelském úřadu Nizozemska v Surinamu, a z něhož by následně v Nizozemsku mohla požádat o povolení k pobytu (body 19 a 26 rozsudku), ale také o vízum z humanitárních důvodů (bod 17 rozsudku) nebo na základě zvláštních a individuálních okolností (bod 21 rozsudku). ESLP v tomto případě shledal, že odmítnutím udělit povolení k pobytu stěžovatelce, matce tří dětí nizozemské státní příslušnosti, která dlouhodobě na území Nizozemska nelegálně pobývala, státní orgány nenastolily spravedlivou rovnováhu mezi zájmy stěžovatelky a její rodiny na zachování rodinného života v Nizozemsku a zájmy státu v oblasti kontroly imigrace, a porušily tak článek 8 Úmluvy. ESLP zdůraznil, že se jedná o výjimečný případ, v němž byl kladen silný důraz na velmi specifické skutkové okolnosti případu, zejména to, že a) stěžovatelka byla při narození státní občankou Nizozemska, avšak o nizozemské občanství přišla v průběhu života nezávisle na své vůli, b) děti a manžel stěžovatelky byli státními občany Nizozemska, c) stěžovatelčiny děti, u nichž státní orgány přepokládaly, že zemi opustí společně s ní, byly v Nizozemsku plně integrovány, d) stěžovatelka byla pro děti primární a jistou dobu de facto jedinou pečující a vztahovou osobou a e) než bylo přistoupeno k zajištění těhotné stěžovatelky za účelem jejího správního vyhoštění, Nizozemsko šestnáct let tolerovalo její přítomnost na svém státním území, byť neměla jakýkoliv pobytový titul.
40. ESLP v rozsudku Pormes zvolil třetí přístup a shledal, že v tomto případě nebylo možné situaci stěžovatele podřadit ani pod situaci usazených migrantů, ani pod situaci cizinců, jimž muselo být zřejmé, že je jejich další pobyt na území nejistý. V daném případě tedy posuzoval situaci stěžovatele z neutrálního výchozího bodu (bod 61 rozsudku) z toho důvodu, že stěžovatel na území Nizozemska přicestoval, když mu ještě nebyly čtyři roky. Když si tedy začal budovat své vazby s Nizozemskem, vůbec nevěděl o tom, že na území nepobýval legálně. ESLP v bodě 57 in fine rozsudku Pormes připomněl, že je s ohledem na existenci veřejného zájmu na dodržování imigračních předpisů třeba identifikovat děti s chováním jejich rodičů. V opačném případě by rodiče mohli ze situace, kterou sami vytvořili, těžit a získat tak pro sebe a své děti povolení k pobytu (viz Butt proti Norsku, ze dne 4. prosince 2012, č. 47017/09, bod 79). V případě stěžovatele Pormes však právo jeho pěstounů (státních příslušníků Nizozemska) pobývat na území Nizozemska, nezáviselo na tom, zda bude stěžovateli uděleno povolení k pobytu.
41. V případě stěžovatele Pormes ESLP shledal, že stěžovatel měl velmi silné vazby na Nizozemsko (celé své školní vzdělání absolvoval v Nizozemsku, vyrůstal v rodině nizozemských státních příslušníků, žil v Nizozemsku 15 let včetně svých formativních let a dospívání), avšak na zemi původu – Indonésii - žádnou podobně silnou vazbu neměl (narodil se a žil tam do věku necelých čtyř let, měl indonéskou státní příslušnost, jednalo se o domovskou zemi jeho zesnulé matky, neměl zde skutečné rodinné ani sociální vazby a

nemluvil indonésky). ESLP konstatoval, že pokud by do rovnice nevstoupily žádné další faktory, jeho zájem na tom, aby mu bylo povoleno pobývat v Nizozemsku, by převážil nad jakýmkoli zájmem státu na kontrole přistěhovalectví. Jelikož se však stěžovatel Pormes opakovaně dopustil trestných činů, neshledal nakonec ESLP v případě jeho vyhoštění porušení čl. 8 Úmluvy.

42. Lze tak shrnout, že ESLP postupně vytvořil několik přístupů, které používá při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy, a to 1. pro situaci „usazených migrantů“, u nichž zásah státu musí být odůvodněn „velmi závažnými důvody“, 2. pro situaci osob, které si byly od počátku vědomy nejistého právního postavení, u nichž porušení čl. 8 nastane jen ve zcela výjimečných okolnostech a 3. neutrální test, při němž není zvýhodněna ani jedna strana.
43. Městský soud tak má za to, že obecně v případě neúspěšných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kterým formálně povolení k pobytu nebylo uděleno, a kteří na území ČR pobývali pouze na základě řízení o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, se jedná o situaci osob, kterým muselo být zřejmé, že pokračování jejich soukromého života na území ČR bylo od počátku nejisté. Na rozdíl od situace stěžovatelky Jeunesse však mají žadatelé o udělení mezinárodní ochrany určitý malý základ pro svůj pobyt, neboť mají možnost pobývat na území na základě podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nejedná se výslovně o nelegální pobyt na území. Na druhou stranu však obecně žadatelé o udělení mezinárodní ochrany nejsou v pozici stěžovatele Pormes, jehož situaci ESLP posoudil z neutrálního výchozího bodu při hodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Soud tak má za to, že se obecně v případě neúspěšných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nejedná o situaci tzv. usazených migrantů, ale o situaci mezi situací osob pobývajících na území zcela neoprávněně, jímž je zřejmé, že je jejich další rozvíjení soukromého a rodinného života na území nejisté (Jeunesse), a situací osob, kterým toto zřejmé nemuselo být (Pormes).
44. Zároveň však minimálně žalobkyně c) po určitou dobu svého pobytu mohla mít za to, že jí bude umožněno rozvíjet soukromý život na území ČR, a to s ohledem na její nízký věk v době přicestování na území ČR a s ohledem na tehdejší platnou právní úpravu.
45. Jak bylo uvedeno výše, žalobci během jednání dne 15. 1. 2026 upozornili na skutečnost, že během řízení o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany předpokládali, že si po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany budou moci na území upravit pobyt na základě povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023. Uvedli, že ve svém okolí měli několik rodin, které si pobyt na území podle uvedeného ustanovení upravily.
46. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023: *„Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena. Podle odstavce 2 písm. a) tohoto ustanovení: „Povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který je mladší 18 let.“ Podle odstavce 3 písm. a) téhož ustanovení: „Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b).“ Uvedené ustanovení bylo zrušeno zákonem č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

47. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 21 Az 3/2023-52, vyplývá, že žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 12. 2018. Žalobkyně c) tak ke dni 17. 12. 2022 splnila podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023. Žalobci tedy mohli mít do 30. 6. 2023 za to, že žalobkyni c) bude umožněno na území ČR pobývat i v případě, že bude její žádost o udělení mezinárodní ochrany neúspěšná. Zároveň vzhledem k tomu, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bylo vydáno dne 6. 12. 2022, mohli žalobci již určitou dobu před uplynutím čtyř let ode dne podání žádosti předpokládat, že splní podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Obdobně mohli mít žalobkyně a) a žalobce b) za to, že budou ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023, oprávněni podat na území ČR žádost o povolení k trvalému pobytu.
48. V případě žalobkyně c) tedy měly správní orgány při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vycházet z neutrálního výchozího bodu, jak tomu bylo v případě stěžovatele Pormes (bod 61 rozsudku).
49. Správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích uvedl, že přiměřenost zásahu neposuzoval.
50. Žalobkyně c) v odvolání proti usnesení o zastavení řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu uvedla, že si rodina na prostředí v ČR zvykla, zcela bez problému se začlenila do společnosti a plně se integrovala. ČR rodině přirostla k srdci. Uvedla, že zde začala studovat a učit se česky. Rodina si vytvořila významné vazby, a to jak sociální a kulturní, tak ekonomické. Navštěvuje zde základní školu. Uvedla, že zázemím v zemi původu rodina nedisponuje, rodiče žalobkyně c) [žalobci a) a b)] již od roku 2003 na jejím území nepobývají a žalobkyně c) zde nikdy dlouhodobě nežila. Domovem a současně centrem soukromého a rodinného života žalobkyně c) tak je ČR. K odvolání doplnila potvrzení o studiu ze dne 19. 3. 2024 na základní škole, vysvědčení ze školního roku 2019/2020, 4. ročník, z něhož má vyplývat, že rozumí českému jazyku velmi dobře. K důvodům, pro které se nemůže vrátit do země původu, žalobkyně c) uvedla, že tam rodině hrozilo pronásledování (jak rodina uvedla již ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Žalovaná v rozhodnutí ve věci žalobkyně c) uvedla, že aby se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i dle čl. 8 Úmluvy, i když to zákon výslovně neukládá, musí účastník řízení uvádět konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace, a toto tvrzení je účastník řízení povinen náležitě doložit. Žalovaná se tak zabývala námitkou, že zastavením řízení dojde k ukončení pobytu na území, a námitkou nemožnosti návratu do země původu, kde nemají žádné zázemí. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dle něhož by nepřiměřený zásah představoval pouze dlouhodobý zákaz vstupu a pobytu. Výjimkou by mohl být případ, kdy by nepřiměřeným zásahem byla již pouhá

nutnost vycestování. Totéž žalovaná vztáhla na Úmluvu o právech dítěte. Žalovaná uvedla, že žalobkyni c) nebyl uložen zákaz pobytu a tato neuvedla žádný závažný důvod, který by vycestování za účelem podání žádosti o povolení k pobytu na území bránil. Samotná délka pobytu na území, který nebyl formálně udělen, takovým důvodem dle názoru žalované není. Žalovaná dále uvedla, že napadeným usnesením není znemožněno další soužití žalobkyně c) s její rodinou na území, neboť za tímto účelem má možnost podat novou žádost na zastupitelském úřadu v souladu s ustanovením § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě existence objektivních důvodů na její vůli nezávislých, bránících ve vycestování, má rovněž možnost podat žádost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území. Žalovaná uvedla, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebylo dotčeno žádné z práv garantovaných Úmluvou o právech dítěte ani čl. 8 Úmluvy. Stávající rodinné poměry žalobkyně c) nejsou napadeným usnesením dotčeny, a proto k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně c) nedojde. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04.

51. Soud má za to, že by hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně c) mohlo obstat v případě, že by se pro její výchozí situaci použil výchozí bod blíže osob s nejistým pobytovým statutem (ve věci Jeunesse) a podrobnější hodnocení přiměřenosti zásahu by nemohlo vést k odlišnému závěru. Jelikož však soud dovodil, že v případě žalobkyně c) musí být přiměřenost zásahu posouzena z neutrálního výchozího bodu, shledal uvedené posouzení za nedostatečné, přičemž nemůže vyloučit, že by v případě podrobnějšího hodnocení situace žalobkyně c) z neutrálního výchozího bodu mohla žalovaná dospět k odlišnému závěru. Soud přitom nemůže tuto úvahu žalované v případě žalobkyně c) nahradit svou vlastní úvahou. Žalovaná tak v dalším řízení provede test pozitivních závazků ČR, přičemž zohlední délku pobytu žalobkyně c) na území ČR, věk, integraci (škola, jazyk, sociální vazby), nejlepší zájem dítěte, vazby na zemi původu, možnost vést rodinný život mimo území a oprávněná očekávání (splnění podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu). Žalovaná posoudí, zda tyto okolnosti žalobkyně převáží nad právem státu na kontrole migrace, přičemž žalobkyně c) nemusí prokázat, že v jejím případě existují zcela výjimečné okolnosti, přičemž zároveň stát nemusí prokázat velmi vážné důvody pro neudělení povolení k pobytu žalobkyni c).
52. Soud za daných okolností shledal důvodnou i námitku žalobkyně c), že rozhodnutí o její žádosti dostatečně nezohledňuje nejlepší zájem dítěte.
53. Potřebou zohledňování nejlepšího zájmu dítěte se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Ústavní soud zdůraznil, že je potřeba rozlišovat, o jaký typ řízení ve vazbě na dítě se jedná. Tato řízení pak rozčlenil do čtyř základních kategorií: 1. první z nich tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte právě jakožto dítěte (typicky řízení o péči o dítě a o styku s ním); 2. druhá kategorie představuje řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (příkladem pak uvedl řízení o soukromoprávních závazcích či trestní řízení proti mladistvému pachateli); 3. třetí kategorie jsou řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte; 4. poslední kategorii představují ta řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně fakticky (příkladem uvedl Ústavní soud řízení o výpovědi

z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může projevit např. na ekonomickém statusu rodiny).

54. V návaznosti na výše uvedené kategorie Ústavní soud zhodnotil, jakou roli kritérium nejlepšího zájmu dítěte v daném řízení hraje. U první kategorie je nejlepší zájem dítěte prakticky vždy rozhodujícím kritériem, jež musí být vzato v úvahu. U druhé kategorie je rovněž kritériem zásadním, nicméně může být převáženo konkurujícím zájmem nebo dostatečně významným zájmem veřejným. Ve vztahu k třetí kategorii uvedl, že zde se otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde „*nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější*“. Ve vztahu ke čtvrté kategorii uvedl, že zde není zásadně povinností rozhodujícího orgánu k nejlepšímu zájmu dítěte přihlížet, ledaže pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá.
55. Soud má za to, že s ohledem na citovaný nálezný Ústavního soudu projednávaná věc ve vztahu k rozhodnutí o žádosti žalobkyně c) spadá do druhé kategorie, neboť se rozhodnutím upravují její práva a povinnosti, která se však bezprostředně nedotýkají statusu dítěte. Obecně tomu tak v případech neúspěšných žadatelů být nemusí, neboť, neboť jak bylo uvedeno výše, ESLP ve své judikatuře uznává, že je s ohledem na existenci veřejného zájmu na dodržování imigračních předpisů třeba identifikovat děti s chováním jejich rodičů, aby rodiče nemohli ze situace, kterou sami vytvořili, těžit a získat tak pro sebe a své děti povolení k pobytu (Butt proti Norsku). V daném případě však byla právní úprava v § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, nastavena tak, že situace rodičů následovala situaci nezletilých dětí. Lze tedy uzavřít, že v případě žalobkyně c) je namíste posoudit nejlepší zájem dítěte ve smyslu druhé kategorie. Nejlepší zájem žalobkyně c) je tak zásadním kritériem, nicméně může být převáženo konkurujícím zájmem nebo dostatečně významným zájmem veřejným. Také ESLP konstatoval, že nejlepší zájem dítěte je prvořadým hlediskem, a přestože nemůže být „trumfem“, který vyžaduje přijetí všech dětí, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě, třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (např. v rozsudku ve věci El Ghatet proti Švýcarsku ze dne 30. 7. 2013, č. 948/12, bod 46).
56. Žalovaná v rozhodnutí ve věci žalobkyně a) a žalobce b) uvedla, že dle jejího názoru správní orgán I. stupně při své činnosti postupoval mimo jiné v souladu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaná se vyjádřila k obavám žalobkyně a) a žalobce b) z pronásledování, přičemž odkázala na to, že jim ani jejich rodině nebyla v ČR udělena mezinárodní ochrana a nebyly shledány žádné objektivní překážky návratu rodiny do země původu. Dále žalovaná uvedla, že fakt, že na území žijí po dobu 6 let a dlouhodobě pobývají mimo zemi původu, nelze dávat k tíži Ministerstva vnitra a jedná se o jejich svobodné rozhodnutí, přičemž v případě neúspěšného azylového řízení museli být srozuměni s tím, že budou nuceni území ČR opustit. Shledala, že žalobkyně a) ani žalobce b) nedoložili žádné hodnověrné důkazy, že by byli na území integrováni, ovládali český jazyk, docházeli do zaměstnání nebo že by měli k ČR nějaké kulturní, sociální či ekonomické vazby apod. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dle něhož by nepřiměřený zásah představoval dlouhodobý zákaz vstupu a pobytu. Uvedla, že žalobkyni a) a žalobci b) nebyl uložen zákaz pobytu, nic jim tedy nebrání v návratu na území ČR po obdržení příslušného povolení k pobytu. Co se týká nejlepšího zájmu nezletilé žalobkyně

c), žalovaná uvedla, že tato má nadále možnost vyrůstat se svými rodiči a sourozenci, čímž je nejlepší zájem dítěte zachován. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně a) a žalobce b) mají možnost si požádat za zákonem stanovených podmínek o povolení k pobytu.

57. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvod pro podrobnější posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně c) a pro podrobnější posouzení nejlepšího zájmu nezletilé žalobkyně c) ve vztahu k žádosti žalobkyně c), zrušil i rozhodnutí o žádosti žalobkyně a) a rozhodnutí o žádosti žalobce b), neboť správní orgány při rozhodování o těchto žádostech při hodnocení nejlepšího zájmu dítěte také nezohlednily specifickou situaci žalobkyně c). Ve vztahu k těmto rozhodnutím bude namísto, aby správní orgány své závěry ohledně žalobkyně c) s ohledem na její závislost od žalobkyně a) a žalobce b) zohlednily i při rozhodování o žádosti žalobkyně a) a žalobce b).
58. K dosavadnímu hodnocení žalované ve věci žalobkyně a) a žalobce b) soud konstatuje, že na rozdíl od žalované má za to, že délka pobytu žalobců z důvodu řízení ve věci mezinárodní ochrany, které trvalo od prosince 2018 do března 2024, je relevantní, neboť i v případě Jeunesse ESLP zohlednil, že státní orgány svou pasivitou stěžovatelce umožnily, pobyt na svém území po dobu 16 let. Soud souhlasí s žalovanou v tom, že umožnění pobytu žalobců na území po dobu 5 let a 3 měsíců na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nezakládá bez dalšího pozitivní povinnost dle čl. 8 Úmluvy udělit žalobcům povolení k trvalému pobytu na území ČR. Jedná se však o jednu z okolností, kterou je třeba při celkovém hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a/nebo rodinného života zohlednit. Zároveň jak bylo uvedeno výše, v případě žalobců je potřeba také zohlednit, že žalobkyně c) splnila podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023, a tudíž žalobkyně a) a žalobce b) byli před změnou právní úpravy oprávněni na území podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle tohoto ustanovení. Co se týká nemožnosti rodiny navrátit se do země původu, jak bylo uvedeno výše, obavy žalobců z pronásledování byly posouzeny v řízení ve věci mezinárodní ochrany. K tvrzení žalobců, že v zemi původu nedisponují zázemím, neboť zde od roku 2003 nepobývají, přičemž žalobkyně c) zde nikdy dlouhodobě nežila, soud uvádí, že žalobci neuvádějí konkrétní skutečnosti, které by jim bránily v návratu do země původu a rozvíjení svého rodinného a soukromého života zde. Samotné obecné tvrzení o nedostatečném zázemí postačující není, neboť rodina se již v minulosti opakovaně stěhovala a vytvořila si zázemí v různých zemích. Není tedy zřejmé, co by jí bránilo v dalším přestěhování do země původu a vytvoření si zázemí zde. Přestože žalobci uvádějí, že se v dané situaci ocitli bez vlastního zavinění, soud uvádí, že objektivní důvody pro nemožnost pobytu v zemi původu prokázány nebyly, a tudíž lze vycházet z toho, že žalobkyně a) a žalobce b) by sice preferovali další pobyt na území ČR, v pobytu v zemi původu jim však dle závěrů řízení ve věci mezinárodní ochrany objektivně nic nebrání.
59. Soud tudíž po přezkoumání napadených rozhodnutí v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozsudku č. j. 2 Azs 264/2024-80, jímž je městský soud vázán, shledal, že bylo posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně c) a jejího nejlepšího zájmu, v napadeném rozhodnutí o její žádosti nedostatečné. Vzhledem k tomu, že závěry správního orgánu o žádosti žalobkyně c) mohou mít vliv na závěry v případě žalobkyně a) a žalobce b), zrušil soud i tato rozhodnutí, neboť správní orgány budou muset při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a) a žalobce b) zohlednit i své závěry ohledně žádosti žalobkyně c).

60. Shledají-li správní orgány, že ČR vznikla pozitivní povinnost ve smyslu čl. 8 Úmluvy udělit žalobkyním a), c) a/nebo žalobci b) povolení k pobytu, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 264/2024-80, posoudí, zda je v případě žalobců naplněn účel trvalého pobytu, a tudíž zda je namíste žalobcům udělit povolení k trvalému pobytu i přes nesplnění formálních podmínek pro podání žádosti na území ČR.
61. Soud pro úplnost uvádí, že dle judikatury ESLP čl. 8 Úmluvy nelze vykládat tak, že zaručuje právo na určitý typ povolení k pobytu (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 1. 2007, *Syssoyeva a ostatní proti Lotyšsku*, stížnost 60654/00, § 91). Soud upozorňuje, že i právní zástupce žalobců během jednání dne 15. 1. 2026 zdůraznil, že žalobci netrvají na tom, že jim musí být automaticky uděleno povolení k trvalému pobytu, se svými žádostmi o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však neuspěli. Dokud žalobci nedisponují žádným vízem ani povolením k pobytu, správní orgány s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 264/2024-80 musí v případě shledání splnění podmínek ve smyslu bodu 20 rozsudku č. j. 2 Azs 264/2024-80 udělit žalobcům povolení k trvalému pobytu i přes nesplnění formálních podmínek.
62. Soud neprováděl důkazy přiložené k žalobě, neboť tyto listiny byly již součástí právního spisu. Důkazy předložené v průběhu jednání dne 15. 1. 2026 soud provedl při tomto jednání.
63. Rodinní příslušníci žalobců neměli zájem o účast na řízení v pozici osob zúčastněných na řízení.
64. Soud ze shora popsanych důvodů výrokem I. zrušil napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. O vrácení věci žalované k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem zdejšího soudu.
65. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci byli ve věci úspěšní, proto jim přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. V řízení před Městským soudem v Praze každý z žalobců zaplatil soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, celkem tedy 12 000 Kč. V řízení o kasační stížnosti žalobci zaplatili soudní poplatek ve výši 18 000 Kč. Žalobci požadovali odměnu za pět úkonů (převzetí věci, podání žaloby ze dne 22. 7. 2024, účast na jednání soudu dne 7. 11. 2024, podání kasační stížnosti ze dne 27. 11. 2024 a účast na jednání dne 15. 1. 2026), tedy šlo o 4 úkony právní služby podle § 11 písm. a) a d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024, a jeden úkon právní služby § 11 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Odměnu za jeden úkon ve výši 3 100 Kč je třeba upravit dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (*Jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %*), tj. za každého žalobce náleží 2 480 Kč za čtyři úkony učiněné do 31. 12. 2024 $[(3 \times 2\,480) \times 4 = 7\,440 \times 4 = 29\,760]$. Odměnu za jeden úkon ve výši 4 620 je třeba upravit dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (*Jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snižená mimosmluvní*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %, za třetí osobu o 40 %, za čtvrtou osobu o 60 % a za pátou a každou další osobu o 80 %), tj. za druhou zastupovanou osobu lze přičíst 3 696 Kč, za třetí zastupovanou osobu lze přičíst 2 772 Kč. Za jeden úkon tak zástupci náleží odměna celkem $(4\,620 + 3\,696 + 2\,772 = 11\,088)$. Zástupci žalobců dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za tři úkony a 450 Kč za dva úkony (podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 a ve znění od 1. 1. 2025), celkem 1 650 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto soud tuto odměnu a náhradu hotových výdajů zvýšil o 21%, tedy o částku 8 924,58 Kč. Celkem tak má zástupce žalobců právo na odměnu a náhradu hotových výdajů za řízení žalobě ve výši 51 422,58 Kč. Dohromady se zaplacenými soudními poplatky celková částka nákladů řízení činí 81 422,58 Kč. Žalovaná je povinen náklady řízení nahradit ve 30 denní lhůtě k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

66. Soud dodává, že rodina žalobců byla od počátku zastupována advokátem společně, napadená rozhodnutí obsahují obdobnou argumentaci, podané žaloby jsou téměř identické, z tohoto důvodu soud posuzoval převzetí věci a podání žalob jako společné úkony, byť striktně vzato ke spojení věcí soudem došlo až usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2024.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.